

Πικραμένος άναχωρητής (Βρεττάκος Νικηφόρος)

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Εκκλησιαστικοί Ύμνοι, Μουσική, Τραγούδια και Χοροί / Λογοτεχνία \(ποίηση & πεζογραφία\) / Πολυμέσα - Multimedia](#)

Θά φύγω σέ ψηλò βουνò, σέ ριζιμιò λιθάρι
νὰ στήσω τò κρεβάτι μου κοντὰ στή νερομάνα
τοῦ κόσμου ποὺ βροντοχτυποῦν οἱ χοντρὲς φλέβες τοῦ ἡλιου,
ν' ἀπλώσω ἐκεῖ τὴν πίκρα μου, νὰ λυώσει ὅπως τò χιόνι.
Μὴν πιάνεσαι ἀπ' τοὺς ὠμους μου καὶ στριφογυρίζεις
ἄνεμε!
φεγγαράκι μου!
Καλέ μου! Αὐγερινέ μου!
Φέξε τò ποροφάραγκο!
Βοήθα ν' ἀνηφορήσω!
Φέρνω ζαλιὰ στὶς πλάτες μου τὰ χέρια τῶν νεκρῶν!
Στὴ μιὰ μεριὰ ἔχω τὰ ὄνειρα, στὴν ἄλλη τὶς ἐλπίδες!
Κι ἀνάμεσα στὶς δυò ζαλιὲς τò ματωμένο στέφανο!
Μὴ μὲ ρωτᾶς καλέ μου ἀϊτέ, μὴ μὲ ξετάζεις ἡλιέ μου!
Ρίχτε στò δρόμο συνεφιὰ νὰ μὴ γυρίσω πίσω!

Κυττάχτηκα μὲς στὸ νερό, ἕκατσα καὶ λογάρισα,
ζύγιασα τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ τοῦ κόσμου.

Κι ἀποφάσισα,

νὰ γίνω τὸ μικρότερο ἀδερφάκι τῶν πουλιῶν!

Πηγή: agizoni.gr